

PAS NINGÚ. PRESENTACIÓ

Joan Cavaller - 18/06/2018

Quan era jovenet vaig sentir a la televisió un anunci de no recordo què exactament, potser roba, on se sentia la veu d'una noia que cantava: "I was happy in my home in Alabama". Amb el temps he descobert que la cantava una noia anomenada Mary Kay Place amb aspecte de pagesa restreta. La cançó es diu *Get acquainted Waltz* i Mary Kay Place feia una versió de l'original escrit pels The Louvin Brothers.

Aquella cançó l'he tinguda sempre present. No sé perquè però hi ha un seguit de temes que funcionen com a icones, punts de referència. I aquí, amb *Pas ningú*, em vaig proposar de fer una cançó inspirada en aquella. Després, com podreu comprovar, el resultat no hi té res a veure.

Aquesta cançó la vaig escriure tot just després de *La noia de la botiga de fruites* i al mateix temps que estava treballant amb *Ultramort* i altres cançons d'àlbums futurs (*Ei, Europa* i *Fills de la pluja*). *Pas ningú*, com també *Ultramort* i *Acabats als cinquanta*, són temes molt depressius. Després d'haver acabat *La noia de la botiga de fruites* se'm va quedar al cos una sensació estranya perquè, per bé que m'agrada molt, trobo que és una cançó massa dolça i ingènua. Ha-

via de fer una cosa més dura. En aquell moment, llavors, vaig viure una experiència professional dolenta. A l'Ajuntament de Canet em van prometre una feina molt bona, vaig estar negociant el sou i alguns aspectes laborals específics, em van presentar al personal de l'Ajuntament, em van ensenyar el que seria el meu despatx, però, a l'hora de la veritat, després del concurs públic pertinent i sense donar-me cap explicació, li van donar el lloc de treball a algú altre. Jo entenc que ningú no em devia res però vaig trobar a faltar una mínima explicació que justificués el canvi de decisió.

La misèria espiritual d'aquella gent em va deixar molt tocat i vaig traslladar la frustració a la música. Jo sempre he cregut en l'amor i l'amistat però, en aquell moment, no podia fer més que manifestar el meu desencant.

Aquesta és la raó per la qual la lletra de la cançó planteja un gir radical a partir de la frase "Quan les forces sucumbeixen...". Inicialment havia d'expressar només un sentiment de placidesa i, de fet, durant molts mesos, tal com em va succeir amb *A la deriva*, la cançó no progressava. A partir de l'experiència de Canet, tot es va precipitar.